

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. J. D.**, zastoupený Mgr. Jiřím Slavičkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 449/11, Praha 4, proti žalovanému: **Nejvyšší státní tajemník**, se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1, o přezkoumání „rozhodnutí“ žalovaného ze dne 23. 9. 2025, č. j. MV-60312-5/SR-2025, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2025, č. j. 8 Ad 15/2025 - 25,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2025, č. j. 8 Ad 15/2025 - 25 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl stěžovatel v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta jeho žaloba proti „rozhodnutí“ žalovaného ze dne 23. 9. 2025.

[2] Při posouzení věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Úkonem státního tajemníka v Ministerstvu zahraničních věcí (dále též „státní tajemník MZV“) ze dne 11. 7. 2025 bylo žalobci podle § 89 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní

službě (dále jen „zákon o státní službě“) uloženo napomenutí za zaviněné porušení povinností státního zaměstnance stanovených v § 77 odst. 1 písm. c), d) a o) tohoto zákona, které spočívalo v tom, že se při prodeji služebního vozidla Toyota Land Cruiser Prado, reg. Zn. D 266/4, VIN JTEBU25J595155665, rok výroby 2008, v pozici vedoucího zastupitelského úřadu České republiky v Bejrútu neřídil vnitřními předpisy MZV a pokyny ústředí MZV a dne 25. 4. 2024 uzavřel bez předchozího schválení prodeje ústředím MZV kupní smlouvu s kupujícím, a to aniž by text smlouvy dostatečně zohledňoval všechny specifické podmínky spojené s prodejem služebního vozidla v Libanonské republice a jednoznačně stanovil všechny povinnosti kupujícího spojené s koupí služebního vozidla od diplomatické mise. Proti tomuto písemnému napomenutí podal žalobce dne 24. 7. 2025 stížnost, která byla zodpovězena přípisem nejvyššího státního tajemníka ze dne 23. 9. 2025, jenž shledal stížnost nedůvodnou a postup státního tajemníka MZV vyhodnotil jako správný. Tento přípis pak žalobce napadl jako rozhodnutí žalobou podanou podle § 65 s. ř. s., v petitu žaloby pak navrhoval i zrušení písemného napomenutí postupem podle § 78 odst. 3 s. ř. s.

[3] Městský soud při posouzení věci dospěl k závěru, že vyřízení stížnosti žalovaným podle § 157 odst. 1 zákona o státní službě není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a žaloba je tak z důvodu uvedeného v § 70 písm. a) s. ř. s. nepřipustná. K „rozhodnutí“ státního tajemníka MZV ze dne 11. 7. 2025 pak městský soud uvedl, že na něj dopadá ustanovení § 168 odst. 5 zákona o státní službě, podle něhož *„odvolá-li se státní zaměstnanec proti rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného nebo o skončení služebního poměru, lze přezkoumat i písemné napomenutí, které bylo podkladem pro vydání rozhodnutí. Pokud odvolací orgán shledá, že písemné napomenutí je v rozporu s právními předpisy, vyřadí se po nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání z osobního spisu státního zaměstnance a nepřihlíží se k němu.“* Přezkoumat takovýto úkon tak lze pouze v jiném řízení. Jaká je povaha tohoto úkonu a zda se i na něj vztahuje předchozí závěr o nepřipustnosti žaloby z důvodu uvedeného v § 70 písm. a) s. ř. s., městský soud neuvedl.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., přičemž důvody nezákonnosti usnesení o odmítnutí žaloby spatřoval ve vadách podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] K prve uvedenému důvodu konkrétně namítal, že krajský soud nesprávně posoudil povahu aktu označeného jako vyřízení stížnosti proti písemnému napomenutí. Stěžovatel má za to, že tento úkon je třeba posuzovat z materiálního hlediska a z tohoto pohledu se jedná o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle jeho názoru je napadený akt žalovaného výsledkem přezkumu sankčního opatření (písemného napomenutí) a autoritativně určuje, že toto napomenutí trvá i se všemi navazujícími důsledky. Písemné napomenutí není pouhá informace či interní pokyn, ale opatření zakládané do osobního spisu podle § 89 zákona o státní službě s předvídatelným dopadem do personálního postavení zaměstnance. Zákon s institutem písemného napomenutí spojuje významné personální důsledky, zejména kumulaci napomenutí jako zákonný předpoklad pro skončení služebního poměru. K tomu také později rozhodnutím státního tajemníka MZV ze dne 17. 12. 2025 došlo. Vyřízení stížnosti proti písemnému napomenutí podle § 157 zákona o státní službě pak není bezúčinné, neboť může mít zrušující účinek.

pokračování

[6] Stěžovatel dále namítá, že právní názor senátu rozhodujícího ve věci je v rozporu s jiným rozhodnutím městského soudu, konkrétně s jeho usnesením ze dne 5. 12. 2025, č. j. 17 Ad 15/2025 - 24, kde soud ve věci téhož stěžovatele dovedl, že písemné napomenutí je rozhodnutím v materiálním smyslu a je zásadně napadnutelné správní žalobou podle § 65 s. ř. s. Žalobu tehdy odmítl pouze pro opožděnost. Napadené usnesení je však v otázce povahy obou aktů zkratkovité a bez hlubší argumentace, proto má stěžovatel zato, že je ve svém důsledku nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[7] V rámci tvrzeného důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. upozornil stěžovatel také na skutečnost, že v žalobním petitu výslovně navrhl zrušení nejen „rozhodnutí“ nejvyššího státního tajemníka ze dne 23. 9. 2025 o vyřízení stížnosti, ale současně i písemného napomenutí státního tajemníka MZV ze dne 11. 7. 2025. Městský soud však v záhlaví napadeného usnesení i ve vymezení předmětu řízení vede věc pouze jako žalobu proti vyřízení stížnosti a procesně nevypořádal osud části žaloby směřující proti napomenutí, zejména zda ji odmítá, z jakého důvodu a vůči jakému správnímu orgánu. Tato vada je o to závažnější, že v jiném, výše zmiňovaném usnesení městského soudu byli označeni dva žalovaní a soud do věci zahrnul i žalobu podanou proti písemnému napomenutí. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal žalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 235/2015 - 26 a ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 269/2017 - 44), z níž lze dovodit, že žaloba proti vyrozumění o vyřízení stížnosti podle § 70 písm. a) s. ř. s. je nepřipustná. Institut stížnosti je pouhým podnětem pro správní orgán, např. k provedení úkonů v rámci služebního dohledu, přičemž na zahájení takovýchto úkonů nemá stěžovatel právní nárok. V tomto směru je tedy napadené usnesení správné. Pokud jde o samotné písemné napomenutí, zde žalovaný připouští, že se materiálně o rozhodnutí jedná, žalobu proti němu však podal stěžovatel opožděně. Navrhl proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[9] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel namítal, že citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu na věc nedopadá, neboť se týká stížností podle § 175 správního řádu. Stížnost podle § 157 zákona o státní službě má však jinou povahu a funkčně je navázána na personální sankční akt. Poté upozornil na (podle jeho názoru) některé nepřesnosti obsažené ve vyjádření žalovaného a zopakoval argumentaci obsaženou již v kasační stížnosti.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněných kasačních námitek a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Stěžovatel jako jeden z kasačních důvodů uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení. Této námitce dává Nejvyšší správní soud v plném rozsahu za pravdu. V případě napadeného usnesení se přitom jedná o tu nejzávažnější formu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, a to nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, „lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze

rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.“

[11] Právě takovými vadami napadené usnesení trpí. Městský soud na straně jedné uvedl do záhlaví svého usnesení pouze jednoho žalovaného – nejvyššího státního tajemníka a pouze jeden žalovaný úkon – vyřízení stížnosti ze dne 23. 9. 2025. Jak vyplývá z odstavce 5 napadeného usnesení, ani sám soud však neměl pochybnosti o tom, že žalobou bylo napadeno nejen vyřízení stížnosti, ale i písemné napomenutí ze dne 11. 7. 2025 udělené stěžovateli státním tajemníkem MZV. Tuto skutečnost však městský soud nijak nepromítl nejen do záhlaví, ale ani do výrokové části svého usnesení. Není tedy zřejmé, zda výrokem o odmítnutí žaloby mínil městský soud souhrnně vypořádat oba návrhy, či zda jeden návrh pouze opomněl, anebo o něm nerozhodl z jiných důvodů, které však v odůvodnění napadeného usnesení nevysvětlil. Ze soudního spisu je přitom patrné, že o návrhu neuvědomil druhého žalovaného – státního tajemníka MZV, ani mu nedoručil napadené usnesení. Zároveň se ve spisu nenachází žádné procesní usnesení, jímž by vyloučil žalobu proti písemnému napomenutí k samostatnému projednání.

[12] Byť stěžovatel označil v žalobě jako žalovaného pouze Nejvyššího státního tajemníka a písemné napomenutí udělené stěžovateli státním tajemníkem MZV navrhoval zrušit pouze jako „prvoinstanční rozhodnutí“ ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s., tak za situace, kdy soud dospěl k závěru, že vyřízení stížnosti žádným rozhodnutím není, nebylo možné uvedené ustanovení aplikovat ani v jeho procesních souvislostech a soud měl o druhém návrhu rozhodnout samostatným výrokem. V souhrnu se ze strany městského soudu jedná o hrubé procesní vady, které jsou samy o sobě více než dostatečným důvodem pro zrušení napadeného usnesení.

[13] Nedosti na tom, napadené usnesení je zatíženo i dalšími vadami, které, nebýt předchozích, by ve výsledku rovněž odůvodňovaly jeho zrušení. Otázce povahy vyřízení stížnosti podle § 157 zákona o státní službě se městský soud věnoval stručně v odstavcích 2 až 4 napadeného usnesení. K tomu však uvedl pouze tolik, že vyřízení stížnosti není opravným prostředkem proti písemnému napomenutí a tento úkon nemůže nijak ovlivnit veřejná subjektivní práva či povinnosti stěžovatele. Žádný bližší rozbor tohoto institutu, či podrobnější argumentaci k předchozímu závěru napadené usnesení neobsahuje, chybí především jeho srovnání s ustanovením § 175 správního řádu a posouzení, zda judikatura Nejvyššího správního soudu ohledně tohoto ustanovení je použitelná i pro specifický institut stížnosti podle zákona o státní službě, zvláště pak s přihlédnutím k částečně rozdílné povaze obou stížností (stížnost „zvenku“ versus stížnost „zevnitř“) i k rozdílným podmínkám pro jejich podání a vyřízení. V tomto směru je napadené usnesení na samé hranici oddělující faktickou přezkoumatelnost rozhodnutí od jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[14] Povahou písemného napomenutí podle § 89 zákona o státní službě se pak městský soud nezabýval prakticky vůbec. V této souvislosti pouze v odstavci 5 napadeného usnesení uvedl, že napomenutí může být přezkoumáno jen v rámci řízení o odvolání ze služebního místa podle § 168 odst. 5 zákona o státní službě, aniž by vysvětlil, na základě jakých úvah tento závěr učinil, zda považuje písemné napomenutí za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., či nikoliv a z jakého důvodu, proč dle jeho názoru lze napadnout uvedený úkon

pokračování

jen v rámci odvolání proti rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného nebo o skončení služebního poměru, ale nikoliv samostatně, eventuálně zda písemné napomenutí nemá povahu závazného podkladu ve smyslu § 75 odst. 2, věty druhé s. ř. s. Ohledně této otázky je tedy napadené usnesení bez jakýchkoliv pochyb nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tuto vadu považuje Nejvyšší správní soud za o to závažnější, že námitky proti písemnému napomenutí a zčásti též argumentace k povaze tohoto úkonu tvoří převážnou část textu správní žaloby. Nicméně jak městský soud opomenul tuto část žaloby vypořádat (explicitně) výrokově, tak ji následně odbyl i ohledně příslušného odůvodnění.

[15] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadené usnesení je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a sekundárně i pro nedostatek důvodů, navíc je zatíženo dalšími procesními vadami při postupu v řízení. Vzhledem k rozsáhlému katalogu hrubých pochybení a svým významem zásadních vad napadeného usnesení rozebraných výše nemá Nejvyšší správní soud žádný prostor k tomu, aby se ke sporným otázkám vyjádřil věcně. Napadené usnesení proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[16] V tomto řízení bude městský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán následujícím právním názorem Nejvyššího správního soudu. V první řadě soud doručí druhému žalovanému – státnímu tajemníkovi v Ministerstvu zahraničí na vědomí žalobu stěžovatele a poskytne mu prostor k vyjádření. V dalším pak znovu posoudí povahu obou napadených úkonů, tedy jak vyřízení stížnosti ze strany prvního žalovaného, tak i písemného napomenutí uděleného druhým žalovaným, a to ze všech hledisek uvedených v odstavcích 12 a 13 tohoto rozsudku. Vyjádří se rovněž (bude-li mít odlišný názor) k závěrům usnesení městského soudu ze dne 5. 12. 2025, č. j. 17 Ad 15/2025 - 24. Podle výsledku posouzení povahy obou aktů se pak bude soud zabývat eventuálně i otázkou včasnosti žaloby podané proti úkonu písemného napomenutí a následně o věci rozhodne. V souvislosti s tím pak podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne též o nákladech řízení o této kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. dubna 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu